

Janko Sicherl

Kje so tiste stezice ...

Vročega dne sredi poletja so sopihali iz doline v planinski breg gospodje planinskega društva ter se trudili, da bi čim boljše markirali planinska pota in steze. V primernih razdaljah so mazali živo-rdeča znamenja (markacije) na debela, poslopja, plotove in na druga vidna mesta. Sredi rdečega obroča pa se je belila okrogla lisa, ki je vidna deloma tudi ponoči. Na razpotjih pa so postavili kažipotne tablice.

Na teh rdečih lesenih tablicah je bilo napisano z belo barvo ime kraja ali planinske koče, do katere vodi pot ali steza. Bele puščice so kazale smer, pa tudi čas hoje je bil označen na tabli.

Turisti, člani markacijskega odseka, so po trudapolnem delu zadovoljni odšli zopet domov ter spotoma z velikim veseljem srečavali živa znamenja, ki kažejo tujcu pravo pot.

Vrščnikov Tomaž, ki je pasel živino nad potjo v gorski jasi, pa je zviška gledal te nove »farbce« ter rentail: »Kaj pa je treba teh komedij! Jaz že vem za pot.« Vzel je nož ter si preganjal dolgčas s tem, da je izrezaval kolobarčke, z veliko gorjačo pa je klestil in sklatil marsikatero tablo ter jo skuril na paši.

Jesen so nenadoma opoklicali k vojakom Tomaževega očeta. Tomaž je moral poprijeti za marsikatero težko delo doma in v gozdu.

Nekega dne se je pri delu v gozdu močno poškodoval na glavi, da so morali poslati po zdravnika v dolino.

Gospod doktor, ljubitelj planin, je rade volje odšel na pomoč v hribe. V dobri veri, da gre prav, je stopal brez skrbi za markacijami, češ: »Bo že prav, saj so mi v dolini dejali, da so markacije prenovljene, razpotne tablice na mestu in tako bom že našel k Vrščniku, čeprav še nisem bil tam.« Toda zmotil se je dobri mož.

Ko je srečal ženo, ki se je vračala s planine, kjer je nabirala gorski mah, jo je vprašal: »No, mama, ali je še daleč do Vrščnika?«

»Gospod, po tej poti ne boste prišli tja, zašli ste previsoko, na razpotju bi morali na desno. Ako se Vam mudi, Vam pokažem bližnjico.«

»Prosim, bodite tako dobri. Res, mudi se mi, ker moram k ranjencu na Vršič.«

Mračilo se je že, ko je stopil gospod doktor v Vrščnikovo hišo. »Oprostite,« je dejal »zakasnil sem se. Nisem mogel prej priti, ker sem šele popoldne prišel iz mesta. Takoj sem odšel k Vam, pa sem žal zgrešil pot, sicer

bi bil že davno tu. Neki nepridiprav je razbil razpotne table. Mu bom že pomagal. Naznanil bom oblasti.»

Tomaž je ob teh besedah pozabil trenutno na vse bolečine. Nekaj ga je zapeklo pri srcu in molče je prenašal svojo bol ob zdravniški pomoči, pa tudi pozneje je odano čakal okrevanja. Večkrat se mu je sicer še stemnilo pred očmi, videl je same rdeče kolobarje, a trdna narava je premagala vse — zdravje se je kmalu vrnilo.

Zdravnik je res naznanil orožnikom, da je nekdo uničil markacije in tablice in prosil, naj občina razglasi, da je to kaznivo.

Z veseljem se je Tomaž napotil proti okrevanju zopet z doma med svet — v cerkev k maši. Po maši je občinski mož razglasil:

Naredba o markacijah.

§ 1.

Poti, steze in smuške smeri, ki služijo turistovskemu prometu in smučarstvu, se zaznamujejo takole:

Za orientacijo se postavljajo barona znamenja (markacije), kažipotne tablice, tablice za slepe poti in smerna znamenja.

§ 2.

Prepovedano je uničevanje, odstranitev, poškodovanje in neupravičeno postavljanje ali napravljanje v § 1. popisanih orientacijskih naprav, kakor tudi postavljanje drugačnih znamenj za turistične in druge namene.

Končno je navedel mož tudi kazni, ki jih določa zakon za tistega, ki se pregreši, da uničuje markacijske naprave: denarna kazen od 10—1000 din ali zapor od 1—20 dni.

Tomažu je kar sapa zastajala, ko je poslušal to naredbo. Zdelo se mu je, da gleda občinski mož prav njega, zato se je skrivoma izmuznil ter se izgubil domov. Skrbelo ga je, da ne bi njegovi grehi prišli na dan. Trdno je sklenil, da bo odslej pustil v miru »farbce«. Pokora je bila itak dovolj velika, lahko pa bi izgubil življenje, ako ne bi takrat, ko se je ponesrečil, g. zdravnik še prišel pravočasno na pomoč.

*

Pozno jeseni so zopet prišli gospodje iz doline. Tokrat so iskali fantiča ki bi jim pomagal pri markiranju zimskih potov. Oglasili so se tudi na Vršiču. Tomaž je bil takoj pripravljen, da bo zaznamoval smuške steze. Nosil je trikotne tablice, smerna znamenja, ki kažejo smer smučarjem. Prav vseč so mu bile lične tablice. Spodnja in zgornja tretjina je rdeče barve, v sredini pa so tablice bele. Smerne tablice so pričr-drevesa ali na kole, da jih sneg ne zakrije. Tomaž je plezal urno kakor veverica. Vsi gospodje so ga hvalili. V zahvalo so mu dali dobro malico in g. načelnik markacijskega odseka mu je stisnil še par dinarjev v roko rekoč:

»No, ti si že fant od fare, ker se zanimaš za planinska pota. Vem, da boš spoštoval in varoval znamenja, ki si jih sam postavil, saj so markacije važna in koristna naprava za pospeševanje turizma in smučarstva.«

Tomaža so ganile te besede in skoraj ihtel se je zahvalil dobremu gospodu in mu obljubil, da bo tudi on postal pravi turist, zraven pa si je mislil: »Ej, gospod, če bi vedeli, kdo Vam je razbil prve table, bi gotovo izbrali kakega drugega fantiča za markiranje.« No, pa to so bile le hipne misli, zakaj Tomaž je že z dejanjem pokazal, da stopa po pravi poti poboljšanja.